

Sufletul meu,o poartă spre neștire

Lucian Tatar

Învolburat si rece ,uneori prea trist
El îmi spune totul,vrea sa vorbesc de el
Emană bucurie,emană fericire
El este poetul,e marele artist
Deși închis pe viața în micul lui castel
Dă scânteie-n noapte,in clipa de iubire...
Sufletul meu,o poartă spre neștire!

Se naște ca și rodul iubirii pământene
Adună atâta zâmbet în primii ani de viață
Soare,luna ,stele-câmpii de flori fără privire
Desăvârșind abisul,copilării pe arene
Se-ntoarce răsăritul din pura dimineață
În valurile vieții,se pierde fără știre...
Sufletul meu ,o poartă spre neștire!

Iubirea bate-n poartă și trupul e vulcan
Furtuni și ploi de vară se întesesc pe cer
Cresc florile pe câmpuri în pura împlinire
Eternitatea lumii se-mprăstie în van
Vise minunate își caută transfer
Spre altă dimensiune cuprinsă de trăire...
Sufletul meu ,o poartă spre neștire!

E toamnă,cade bruma si flori se vestejesc
Plouă de luni de zile în micul lui castel
Se-ntunecă și zarea în trista uneltire
Doar rugăciunea sfântă în grai duhovnicesc
Deschide ușa ascunsă să iasă un porumbel
Ce duce înspre ceruri o clipă de- amintire...
Sufletul meu ,o poartă spre neștire

Lucian Tătar-Poezie